

Poe, Bierce és Thoreau emlékének

Milyen lenne ez a szoba a z o n n a l
u t á n a m ? most? Talán még engem is
nehezen cipelnének ki belőle,
mindjárt bádogdobozba kellene
tenni, vigyázva, amikor lecsukják,
hogy a madár, mely nem engedne ki
szokott öltözetemben, ne maradjon
rajtam így is, lábfejemen, kereszt-
pántos gumipapucsomon, az ingem
feltűrt ujja alatt, ám ha a két
vadidegenen is oly-öltözet
lenne, amely neki valami módon
vonzó, így hármásban lehetne részünk
a számomra többé nem létező
szobaelhagyási átlag-bajokban,
a madár folyton elénk repülne,
engem ez már, a bádogban, kevésbé
érintene, hanem egyáltalán!
Ilyenkor ki kell nyúlni ügyesen
a fürdőszoba egyik fogasához,
ott lóg az a kék-fehér köpenyem,
melyet a madár, érthetetlenül,
nem hogy nem kedvelt meg, de valahányszor
felöltöttem, vad repülésbe kezdett:
ez fog történni most is. Már ezek
nem a búcsúköri lennének. Itt mind
búcsúkör volt, ahányszor körbejártam
a szobákat — a mellékhelyiségek
mellőzésével, mivel egy verébnek
„a főbb termék a biztonságosabbak” —
úgy jártuk körbe, hogy előbb-utóbb
ezt sem csinálhatjuk majd, s így tovább,
s hogy épp az í g y t o v á b b jelenti, hogy
majd egyszer nem. Vagyis egyáltalán nem
(vagyis egyáltalán nem; ez, akár egy
menet közben irányt változtató
madár, olyan ez a mondat, egésze
sosincs meg; és hogy mit kezdtem a másik
„vagyis egyáltalán nem”-mel, ez itt
elfeledtette velem, de talán
így él egy madár is, ez a veréb,
e roppant térintelligenciájú
lény legalábbis ígyvalahogy élt

*velem: hirtelen a k a r t valamit,
és felröppent, mint ha én hirtelen
akarnék valamit, és, abbahagyva
a mondatot, melyet így elfelejték,
kimennék — és hányszor történik így!
mondat nélkül is! enni valamit,
vagy inni valamit, vagy tisztogatni
valamit, esetleg ki se megyek, csak
h e l y b e n máris más lesz az, ami . . . és így
kezdjük ezt is itt, bár még semmi sincs ú g y,
az bizonyos), vagyis egyáltalán nem.*

TORNAI JÓZSEF

Nyelvtelen lények

*Nyelvtelen lények,
de már a nyelvcsont forradása
belenőtt a torkunkba, húsunkba,
már olyan az arcunk, mint akárkié,
már kiköhhentjük: mi az a nyelv?*

*Kiállunk a zivatar elé és ordítunk,
de csak a zivatar beszél,
hangunk elakad a fogaink közt.*

*Nyelvtelen lények farolnak a csillag-faltos levelek alatt,
forognak, emlékeznek:
anyjukat látják, gyerekkori kuttyójukat.*

*Ó akkor még mondták az édes szavakat,
az anyaiakat, állatiakat,*

*ó akkor a bodzafák még
zöld szárnyra kaptak
első márciusi
hujjogatásuktól.*